

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Tractatus De Schismate

Longueval, Jacques

Lovanii, [1718]

§. III. Concilium Riminense.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64915)

incidere posse Pontificem fatentur ardentissimi ejus defensores.

Tertia reflexio. Quamquam Liberius errasset & errorem docuisset, in hoc id fecisset rerum occursum, unde in favorem malæ causæ nihil possent concludere Novatores. Crudeles vexationes, minæ, blanditiæ, quibus eum continuo Constantius fatigabat, ademerant ei tranquillæ liberæque voluntatis facultatem. Concilii ipsius Decreta, tyrannicæ ejusmodi crudelitate extorta, nullius hoc ipso centerentur valoris, nec præjudicium facere possent subsequenter Conciliis, plenæque libertate gaudentibus. Redux ab exilio, pristinaeque libertati restitutus Liberius, acerrimus fuit fidei Nicænæ defensor.

§. III.

Concilium Riminense.

PAUCI numero Episcopi, inquit Novatores, qui temporibus Concilii Rimensis errori se opponebant, non fuerunt Schismatici; sed fidei defensores, erantque velut scintilla quædam à Deo conservata ad resuscitandum Divinæ fidei ignem, quem hæreseos pestifer turbo pœnè exunxerat. Igitur paucorum à multitudine Prælatorum divisio, non est, ut prætenditur, nota Schismatis & erroris. Hanc objectionem Novatores mutuati sunt à Donatistis ac Pelagianis, qui hunc clypeum contra Prælatorum, à quibus damnabantur, numerositatem opposcentes posteris Schismaticis reliquerunt exemplum, quo exiguitatem suam contra innumerabilem Prælatorum multitudinem munirent. Ex sequenti-

quentibus animadversionibus hujus objectionis patebit inanitas.

1. Cum Riminense Concilium, quantumvis numerosum, Liberius qui tunc Petri Sedem tenebat, rejecerit tanquam illegitimum, non potuit non ab Ecclesia velut Conciliabulum contemni. Audiamus quid de prætenso hoc Concilio Liberii Successor Damasus in Romano Concilio Synodali Epistola ad Illyriae Episcopos scripserit. *Neque enim præjudicium aliquod fieri potuit per numerum Arimino congregatum; quando constat, neque Romanum Episcopum cujus ante omnia decebat eos expectare decretum, neque Vincentium, neque alios talibus præbuisse consensum.*

Ep. Syn.
Conc. Ro-
mani ad
Ep. Illyr.
tom. 2.
Concil.
Labb. p.
883.

Hinc proponi potest dilemma hoc Novatoribus. Si pars maxima Episcoporum in fide constans permanferit, nihil hinc habetis præsidii; sin verò pars major fuerit prævaricata, fateri debetis, judicium minoris partis Episcoporum Romano Pontifici unitorum fidei regulam esse, Ecclesiamque ex iis constare.

2. Concilii Riminensis Episcopi nunquam Nicænam fidem deseruerunt. Quin potius hanc tutati sunt ferventer, Valentemque & Ursacium Arianorum primipilos exauthoratos rejecerunt. Sed furori Constantii tandem cedentes, & Arianorum Episcoporum artibus decepti, narrante Severo Sulpitio, *subscripserunt professioni fidei, ambiguis verbis concepta, in qua sub terminis in speciem Catholicis hæreseos venenum latebat. Sonabant verba pietatem, inquit S. Hieronymus, & inter tanta illa præconia nemo venenum insertum putabat. Placuit auferri nomen Usia. Non erat cura Episcopis*

Sev. Sulp.
l. 2. Hist.
Sacra.

de vocabulo , cum ſenſus eſſet in tuto. Quapropter Episcopos illos Arianorum perſidia vehementer afflixit , poſtquam animadverterunt , confeſſione fidei , cui ſubſcriperant , abuti ipſos ad ſtabiliendum Arianiſmum. Hujus incautæ ſubſcriptionis occasione , quâ tanto pe-
re Arianitriumphabant , erupit celebris hæc S. Hieronymi vox : *Ingemiſcens orbis terrarum , Arianum ſe eſſe miratus eſt : non quod ita res eſſet , ſed propter doloſæ Profeſſionis approbationem eſſe videretur. Subnectit enim Hieronymus eodem loco : Concurrerant Episco-
pi , qui Ariminenſibus dolis irretiti , ſine conſcientia hæretici ſerebantur , conteſtantes corpus Domini , & quidquid in Eccleſia ſanctum eſt , ſe nihil mali in ſua fide ſuſpicatos Putavimus , aiebant , ſenſum congruere cum verbis.... Decepit nos bona de malis exiſtimatio. Similiter teſtatur de Ariminenſibus Patribus S. Auguſtinus , deceptam fuiſſe ſimplicitatem & ignorantiam Occidentalium. Nunquam ergo re ipſa fuerant Ariani , fidemque ſervaverat Episcoporum pars major.*

3. Concilium Riminenſe non coaluerat ex majori Episcoporum parte , quorum multo plures , qui fidei Nicænæ adhærebant , Sediam ac Eccleſiarum ſuarum curâ diſtenti , ad Concilium non convenerant. Ut ut eſt , Liberius Papa , qui priuſquam Riminenſe Concilium celebraretur , commiſſam à ſe culpam vehementer fuerat deteſtatus , omnium primus Concilii iſtius Acta improbavit. Adeoque ſi qui contendunt , id temporis maximam Episcoporum partem fidem violariſſe , ſi admittant Eccleſiam ſemper eſſe viſibilem , fateri cogentur , ipſum cum minori etiam parte Episcoporum Pontificem , eſſe , ut ſu-
perius

Dialog.
contra
Luciferia
nos.

perius dictum est, centrum unitatis Catholicae, & regulam veritatis: quod satis est ad convincendos confundendisque Novatores.

§. IV.

*De S. Irenaei cum S. Victore Pontifice
conflictu.*

Hanc etiam Quesnelli defensores à Calvino mutuati sunt objectionem ad eludendum auctoritatem & censuras Pontificum: Calvinusque eam accepit ab Euzebio Ariano, & qui Euzebium latinè reddidit, Rufino juratissimo Ecclesiae Romanae hoste. Sed nihil hac objectione frigidius; cui hanc unam ob causam respondetur, quòd hæc toties repetita legatur in Scriptis Novatorum.

Itaque Rufinus narrat S. Victorem Pontificem Ecclesias Asiaticas, in ritu celebrandi Paschatis reliquis Ecclesiis Christianis se conformare nolentes percussisse fulmine excommunicationis. *Victorem, inquit, arguit (Irenæus) quod non rectè fecerit, abscindere à corporis unitate tot & tantas Ecclesias Dei.* Quamquam res ita esset, ut narrat Rufinus, nil hinc contra Pontificis auctoritatem posset concludi. Hanc S. Irenæus & agnoscit & probat: improbat solum; quòd S. Victor hac sua auctoritate non satis urgente necessitate sit usus: contra verò Ecclesia ipsa, Asiaticos illos pariter à sua communione rescindendo, S. Victoris factum approbavit. At Rufinus vertit Euzebium mala fide, apud quem ita legitur: *Victorem verò ne cunctas Ecclesias Dei antiqua consuetudinis traditionem retinentes alienaret, competenter ac multis admonet.*

Ruffin. in
Verf. Hist.
Euseb. l. 5.
c. 24.

Euseb. l. 5.
c. 24. p. 156.
edi. Valet.

D Irenæus,